

[Indenrigsministeren.]

og river man den Sætning ud af sin Sammenhæng, bliver det ikke Udtalelsens Indhold, men en ensidig Fortolkning deraf, som jeg derfor ikke kan godkende.

I øvrigt vil jeg gerne sige til den højtærede Udenrigsminister, som begyndte med at sige og ogsaa tidligere har antydnet, at nu skulde vi føre Forhandlingen paa et højt Niveau, at der i den højtærede Udenrigsministers Foredrag var en Bemærkning, som jeg synes laa alt for lavt under Hensyn til den Appel til Højsind, han selv gav Udtryk for. Han sagde nemlig noget om, at naar vi, der ikke var enige med ham med Hensyn til det sydslesvigske Synspunkt, indtog det Standpunkt, vi gjorde, var det, fordi vi vilde agitere ved Valget. Men hvis den højtærede Udenrigsminister vil have sin Anskuelse respekteret som en ærlig Mands Overbevisning, kommer han ogsaa til at respektere andres Udtalelser som ærlige Mænds Overbevisning og ikke træde dem ned i Snavs, saaledes som det forekommer mig, at han her var i Færd med at gøre.

Kirkeministeren (Arne Sørensen): Jeg skal svare paa en Forespørgsel, som blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram angaaende de kirkelige Forhold hos det tyske Mindretal i Sønderjylland. Der blev spurgt om Grunden til, at der ikke var blevet nedsat en Kommission parallelt med den sønderjyske Skolekommission, der har arbejdet i den sidste Halvdel af Sommeren.

Vi har i Kirkeministeriet gjort et Arbejde med disse Ting, idet vi ad den sædvanlige tjenstlige Vej, gennem Biskopperne, har indhentet Materiale om disse kirkelige Forhold, og dette Materiale er for saa vidt klar til en Behandling. Naar der ikke er taget et yderligere Initiativ, er Grunden den, at vi har ment, det var godt for en Sag som denne ikke at blive forhandlet paa en forjaget Maade. Det er nu en Gang saadan, at Evangeliet maa forkyndes mest muligt frit af den nationale og den politiske Bundethed. Jeg tror, det er sundt for dette Problem ikke at blive forceret frem til Løsning i de allerførste Fredsmaaneder. Det er ganske klart, at der skal foregaa en Revision og en Begrænsning af de Muligheder, man fra tysk Side har haft i kirkelig Henseende, men jeg er overbevist om, at denne Begrænsning vil man kunne foretage paa en bedre og roligere Maade ved, at den er blevet udsat, som her er Tilfældet. Den Skæbne, som det første Forslag fra Skolekommissionen har haft, viser jo ogsaa, at det var for

tidligt til, at man kunde naa et tilfredsstillende Resultat.

Ud over denne saglige Forespørgsel, som kom fra det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, vil jeg ogsaa gerne svare paa et Par usaglige. Det skal jeg ikke gøre saa forfærdelig langt, men mere af principielle Grunde. De kom fra det ærede Medlem Hr. Bomholt og fra det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen — som sædvanlig for den sidste Vedkommende. Det er omtrent de samme Ting, som plejer at blive fremført, og man ser altsaa, at det kniber at finde paa stort flere nye Ting til Brug i den almindelige Mistænkeliggørelseskampagne, der plejer at blev rejst mod mit Parti op mod et Valg.

Jeg tror, man kan dele disse Angreb i gamle Usandheder og nye Usandheder. For de gamle Usandheders Vedkommende falder der et vist forsonende Præg over det, fordi de efterhaanden er blevet saa gamle, at selv de, der har hittet paa dem, begynder at tro paa dem. Derfor er det mere uskyldigt at fremsætte dem end de nyere.

En ret ny, som jeg i alt Fald ikke mindes at have skullet replicere over for før, er den, at jeg skulde have været ganske særlig vaklende i 1940 og have været paa Jagt efter et fjerde, femte, sjette eller syvende Standpunkt. Det ligger nu saadan, men det kan det ærede Medlem Hr. Bomholt ikke vide noget om, fordi det ikke var hans Fag, at i det illegale Arbejde var baade Dansk Samlings og min Kurs lagt fra Foraaret 1940. De første Forhandlinger om bevæbnede Grupper fandt Sted fra vor Side, fra min Side, i April og Maj 1940, og de første illegale Møder ud over Landet fandt Sted i Maj—Juni, og „Det tredje Standpunkt“ udkom vedvarende som det tredie og ikke som noget som helst andet end det tredie, med den samme Kurs, efter hvilken det blev forbudt af Tyskerne et Par Aar senere.

Jeg vil gerne sige rent principielt om den Slags Angreb, som jo ikke har saa forfærdelig meget at gøre herinde, hvor Atmosfæren skulde være nogenlunde saglig, men som optræder ret ofte i Bladene, at de kan godt skade os en Del, og Folk, som har Lyst til at skade os, kan godt i nogen Tid endnu have en Del Glæde af dem. Disse Angreb af usaglig Karakter har deres Værdi over for Mennesker, som vi ikke har Kræfter til at naa frem til, fordi vi ikke er noget stort Parti endnu; men saa langt som vi selv naar frem med det, vi har at sige, og det, vi har at skrive, er vi ikke bekymrede for disse Ting, og vi kan i alt Fald sige, at det ikke vil være muligt at ødelægge vort Humør med dem.